

Veronica
D. NICULESCU

Fiction-Ltd

Roșu, roșu, catifea
Povestiri cu *î* din *i*

Ediție revăzută

POLIROM
2025

Cuprins

Cărămida	7
Grigore.	22
Micuța Vera	29
Fericiri aiuritoare	39
Sîmburi	47
Zei.	54
Linguri de lemn	74
Papricaș	79
Cureaua domnului Teodorescu	88
Sfoara.	92
Vesel pescarul, tristă nevasta.	113
Roșu, roșu, catifea	118
Jur!.	147
Ace de siguranță.	163
O nespusă ușurare	181
<i>Ce și cât. O confesiune</i>	<i>197</i>
<i>Notă la noua ediție.</i>	<i>203</i>

Femeia își scoate paltonul, îl agață în cuiul de deasupra capului, își sprijină capul de căptușeala răcoroasă. A ațipit o vreme, oare se apropie miezul nopții? În lumina vreunei case răzlețe, ceasul nu se lasă citit. Încă un pic și vor sări dopurile sticlelor de vin spumos, se vor lipi buze de obraji, vor zbura în bolte scurte artificii albe din balcoane, stingându-se în zăpezile dintre blocuri.

Cum mi-ai făcut tu mie una ca asta, cum mi-ai făcut-o cu ultima suflare, nu te-ai lăsat mai prejos decât în tot restul vieții, mi-ai făcut-o și acum.

Licăririle unei gări minuscule, printre pleoapele întredeschise. Un câine cu trei picioare, credincios pînă la moarte locului care l-a nenorocit, latră din rășputeri alungînd fiara.

Pe 29 decembrie sunase telefonul. Telefonul lor abia instalat, roșu, cu fir galben ondulat, zbîrnîise vesel, atît de vesel că nimeni nu i-ar fi ghicit vestea din gușă. Răspunsese fata, Doina, ea e cea mai încîntată că de-acum au telefon și nu se mai duc la poștă cu fise. Îi întinsese dezamăgită receptorul: nu era decât unchiul din Timișoara, probabil cu urări. Ce mai urări! Zîmbetul se destrămase cînd căzuseră vorbele fratelui: deci murise tata, deci acum își găsise să moară. Și cine să vină cu ea, tocmai acum? Și de ce i-ar mai fi pus și pe ei pe drumuri, pentru un nemernic? Destul că trebuia să se ducă ea.

Nemernicul. Nemernicul.

Cu capul sprijinit de căptușeala tot mai încinsă, femeia cu ochii închiși simte, strivitor, palma grea a tatălui. Uite cum se ridică și izbește. Obrazul drept – și capul izbește peretele din stînga. Obrazul stîng – și

capul izbește peretele din dreapta. „Două mâini stîngi!“ – gura lui dojenind-o, mîna iarăși ridicată, iarăși izbînd. Și mirosul de băutură stătută, atît de real, aici și acum. Poate doar rămas în urma controlului. Porcul! „Păpușe...“ Și iarăși obrazul, cel drept, cel stîng și iarăși capul pocnit de un perete, de celălalt și bărbia tremurîndu-i, atunci și acum.

Îi părăsise cînd ea avea zece, poate unsprezece ani. Se dusesse, ducă-se. Ducă-se, așa ziseseră toți, pe voci diferite, și mama, și copiii. Ducă-se. Și uite-l cum s-a dus.

S-a dus ea acum după el, călătorind o noapte, ajungînd în dimineața următoare în gara înghețată din Timișoara natală, unde n-o aștepta nimeni, apoi în casa de unde el fugise ca un nemernic, unde nu mai fusese apoi primit, oricîte rugile, oricîte promisiunile. Și ieri, ea împreună cu fratele, parcurgînd încruntați unul dintre ultimele lui drumuri, spre azilul de la marginea orașului unde-și petrecuse ultimii ani și-și găsisse sfîrșitul. Gardul de fier forjat, poarta, pacienții precum stafiile, pijamale dungate pe la ferestre, pijamale dungate hoinărind pe aleile înghețate, tîrșindu-și papucii, cu privirile pierdute, cu mințile pierdute, cu gurile deschise, cu gurile încheștate, cu părul zburlit, cu părul smuls... Chiar imediat după poartă, un pitic cu fes uriaș, cerșindu-i un leu. Și ea, căutînd în buzunar, în buzunarul ăsta, scoțînd o monedă de cinci lei, alta n-avea, din cea mare, de aluminiu, atît de mare încît i-a provocat o sclipire de luciditate nebunului, care s-a avîntat să-i sărute mîna, așa, din mers, tot brațul, de la încheietură pînă la umăr, pînă unde ajungea; îi simțea apăsarea buzelor prin palton

și-atunci, ca să scape de tot, i-a mai dat niște monede, câte-a apucat în palmă, blestemîndu-l în gînd, nu pe el, ci pe *el*, cel care-a adus-o aici. Monedele astea i le dăduse Doina, cum le strînsese ea mititica într-o sticlă de sana, monedele mari erau pasiunea ei, sărăcuța, cînd era și mai mică strîngea monede de trei lei, cele cu soarele și spicele și stema, acum strîngea de cinci, și mai mare stema, spic cu spic patriei snop, o dată umpluse sticla pînă la gît și reușise să-și ia o pereche de pantofi din piele de antilopă, vișinii, cu fundiță, foarte frumoși. Ticălosul.

Apoi fuseseră duși în camera lui, de ce, doar așa, ca să li se arate un pat gol, o noptieră și un coleg de cameră cu mințile mai răvășite decît cearșafurile de sub el, tînguindu-se mut. Apoi fuseseră duși în camera finală, nici un pat aici, doar masa aceea metalică și aici sfoara dimprejurul mîinilor lui încremenite și foarfeca și fuga pe coridor, cu lacrimi înăbușite, de neînțeleș lacrimile astea, poate amintirea capului care se lovea de pereți, poate amintirea mamei, moartă și ea, întinsă în pat, tristă privind în tavanul de lemn cu candelabru încastrat, nouă becuri-lumînare plus nouă reflexii, tavan sub care nimeni după el n-o mai iubise vreodată, de parcă el ar fi iubit-o, poate că da, poate că totuși cîndva. Sau nimic din toate astea, doar imaginea lui, mare și nemișcat în camera rece. Lacrimi și acum, strivite de pleoapele care spun nu, n-ai să-ndrăznești – cum n-ai îndrăznit lîngă frate –, ar fi mare păcat, sînt oameni după care se plînge și oameni după care nu se plînge fără să fie păcat, bine, ușurel, ușurel, plîngi acum dacă vrei, pentru tine și pentru moarta ta mamă și pentru, plîngi

un pic și pentru el, dacă ți-l amintești acum fără să vrei chiar așa, stînd greoi în leagănul din curte într-o vară, acum vreo doi ani, atît de masiv, atît de tăcut, cu părul atît de alb, atît de spășit, atît de treaz, atît de ridicol de binevoitor, el, cu mîinile lui mari adăstînd neputincioase în poală... Și nu l-au primit, oricît s-a rugat, oricît a promis. Nemernicul, își ziceau din bucătărie, privindu-l pe după perdele, cum se leagăna el acolo tot așteptînd să fie iertat, să fie primit. Să fie iertat. Să fie primit.

Băile Herculane, o mică inundație peste marginile jgheabului cu apă murdară.

La Herculane, ah, da, aici a fost luna de miere. Și cum se zaharisește și mierea, cu timpul...

— De-acum, ne-apropiem de jumătate.

Nu l-a auzit deschizînd ușa. Se deschisese oare dinainte, glisase în întuneric la vreo frînă?

— Drobeta-Turnu Severin e cam la jumătate.

Controlorul se așază greoi în fața ei. Greoi, cu palmele mari adăstînd pe genunchi.

— Ai văzut? Am vorbit cu șeful și-a băgat căldură...

Își pune cascheta alături.

— Că doar e Revelion.

Rîde. Sticla se ivește de îndată. Nemernicul.

— Acuși ajungem la Orșova. O guriță?

Nici o guriță. Poate ar gusta din sandvișul din geantă, dar sînt ceva ani de cînd, tot mai durdulie, se jenează să mănînce de față cu cineva cunoscut. Și, oricît ar fi de ciudat, acest bărbat o jenează exact ca o persoană cunoscută. Felul lui direct de-a-i vorbi,

de-a o privi în întuneric, de-a-i oferi să bea împreună cu el, toate astea îi blochează orice intenție.

— Pîn-la Pitești?

— Acolo, da, acasă.

— Eu, păpușe, rămîn la Drobeta.

— Acolo locuiți?

— Acolo.

— Ajungeți la familie de Revelion.

— Ajung pînă să strîngă masa. Cît să-mi strîng nevasta în brațe.

Iată un cuvînt liniștitor.

— Și copii?

— Trei.

Cum curge trenul de lin deodată, aici, în preajma apei.

— Mari necazuri am cu ăl mic. A mică, că-i fată.

— Cu școala?

— Ei, cu școala... Cu sănătatea. Care-i mai bună decît toate. Cînd o dă Dumnezeu.

Încă o dușcă. Încă un rîgîit reținut.

— Mi-au nenorocit-o la naștere. I-au strîns capul, au nenorocit-o.

Luminile de pe Dunăre se ivesc, mai întîi rare, apoi tot mai dese.

— Nu vorbește, nu înțelege. Uneori rîde, mai mult plînge. O avea și dureri. E mică, nu știe să zică. Nu zice nimic. O strigă pe mă-sa, adică noi știm cînd o strigă. Rîde cînd îi arăți jucărie. Alteori plînge. Sigur are dureri. Ne-au zis să mai crească, să vadă apoi. Da' bine nu-i.

Porțile de Fier, explozie de lumini. Cum se mai bucura Doinița cînd era mică, în vacanțe, și mergeau

la Timișoara, cum mai lipea năsucul de fereastră, cum se sălta pe vîrfuri, să cuprindă toată lumina. Pe atunci, le așteptau hortensii uriașe în grădină și caisul și vișinul și bunica făcînd bezele cu cacao și un sfert de nucă în vîrf. Și erau țitere în pod și icoane pe pereți. Departe, departe...

— Păpușe, tu ești tînără, n-aibi tu griji...

Dincolo, peste Dunăre, licurici albaștri clipind în văile munților.

— Nu-s așa tînără...

Ecluzele deschise, apele năvălind, atîta lumină la marginea unei țări scăldate în cel mai negru întuneric.

— Nu mai sînt...

— Da' copii n-ai.

— Ba am. Am o fată.

— Și plecași așa la drum, lăsași bebelușul?

— E mare fata mea. Clasa a noua deja. A zecea, pardon.

— Ptiii, bată-te să te bată! O făcuși devreme.

„Am dormit dezvelită.“ Ecluzele își apropie buzele. Apele se opresc.

— Acum e Orșova?

— Păi, tocmai am trecut de Orșova, păpușe. Mă duc să-mi dau turul și viu înapoi.

Controlorul se ridică, vîră sticla în buzunar, netezește tunica.

— ...dacă nu te deranjez.

— Sigur...

— Că nici nu-mi ziseși cum te cheamă. Io-s Vasile.

— Kori.

— Bine, măi, Corina, măi. Ce să facem, de, asta-i viața.